

ikke, at der er nogen Grund til at holde paa dem. At gaa til et Antal af under 50, forekommer mig under ingen Omstændigheder at være nødvendigt. Jeg vil ligeoverfor det ærede Medlem, som mente, at Statens Kontrol ingenlunde var saa nødvendig, som man har gjort den til, og som, i Righed med, hvad andre ærede Talere have berørt, udtalte, at Selvfhyret vil lide, derunder, sige, at hvad enten man mener det ene eller det andet om Selvfhyret, er det nødvendigt, at Staten fører Kontrol, hvor den giver Bidrag, og jeg vil fremdeles udtale, at selv om Staten ikke gav Bidrag, vilde jeg anse det for i allerhøjeste Grad nødvendigt, om man, af almindelig Mennefteskjærlighed, vilde lade Staten føre et vist Tilfyn med disse Sygefæfjer, fordi det er notorisk, at en stor Del Arbeidere blive mere eller mindre narrede ved de Kæfjer, som de selv indrette sig. Man ser det overalt, de opftaa og dø, og opftaa og dø igjen, bestandig lidende af den samme Svagthed, nemlig den, at man ikke kan beregne det Bidrag, som ftal kræves, og fordi der f. Ex. pludselig vedtages, at nu ftulle Enferne og faa have Sygehjælp, uden at Bidraget forhøjes det allermindfte, eller at der ftal ydes Hjælp paa anden Maade, eller at man faftfætter store Begravellesbidrag, eller hvad det nu kan være, og Alt sammen uden i nogen Henseende at have bafjeret Kæfjens Ordning paa virkelige Beregninger. Man handler efter, hvad der synes onftelig i Diebliftet, og faa kommer Kalamiteten senere til Stade for dem, der holde længft ud og have været de meft famvittighedsfulde med at betale Bidrag, fordi de ikke have kunnet modftaa Trykket fra Generalforsamlingerne. Vige overfor denne notoriske Kjendsgjerning kan det ikke nytte at opftille Duffet om Stats-Anerkjendelse og Statsftiftud, uden famtidig Kontrol, thi Fordringen om, at Beregningerne ftulle være bafjerede paa virkelige Data, nemlig paa dem, fom Livrenteanftalten og andre Institutioner ere i Befiddelse af, er en faa retfærdig Fordring lige overfor den bedfte Del af Arbeidskaffen, at jeg i dennes Interesse ikke kan Andet end onfte, at Staten vil kunne faae et Tilfyn, fom i denne Henseende kan blive betryggende. Jeg ftal til Slutning blot udtale, at hvad enten man ftaar noget tvivlende overfor dette Forflag, faaledes fom jeg, eller fom en begeiftret Tilhænger deraf, vil jeg anfe det for uheldigt, om der efter de senere Aars megen Tale om, at man vil hjelpe de mindre Bemidlede effektivt, Intet ftulde komme ud af Lovforflaget. Det er jo faaledes, at efterhaanden opfattes det politifte Liv, der foregaar her, mange Steder fom en blot og har Ordftrib og en

evig Talen, uden at der nogenftinde kommer et Refultat ud deraf, og det vilde da være meget beftageligt, om man, netop naar man ftaar overfor et Forflag, med Hensyn til hvilket man fra alle Sider har erkjendt, at det vifer Beredvillighed til at hjelpe — man da af underordnede Hensyn eller maafte tvertimod af meget overordnede Hensyn, nemlig de ftorpolittifte, vilde ødelægge de virkelige Beftræbelser, Regjeringen og Landftinget nu have vift for at gennemføre denne humane Lov.

Ving: Jeg synes altid, at der er en vis Forfriftelse ved at høre det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (S. Hage). Det har været for mig faaledes, lige fra den første Dag, jeg kom herind, da det ærede Medlem underrettede os om, at der i det gammelbogs Benftre dog endnu var nogen Fædrelandskjærlighed, medens vi nyere Benftremænd i Modftætning dertil favnede væsentlige Egenftaber i faa Henseende. Fra det Dieblif var jeg belabet paa, at det, man ftil at høre fra hans Side, maatte være Noget, man mindft ftulde vente at høre i denne Sal, og derfor har jeg bestandig lyttet dertil og fundet en Art Forfriftelse derved. Bestandig var jeg nemlig vis paa, at jeg maatte gaa i ftik modftat Retning af den, det ærede Medlem anbefalede. Naar det ærede Medlem rigtig tager fat paa at argumentere en Sag frem, faaer jeg ftraz den Overbevisning, at den rimeligvis maa være faa forfært fom muligt, og at man bør gjøre Modftand imod den. Da derfor det ærede Medlem fagde, at det var med en vis Befymring, han havde fet dette Lovforflag komme frem, gif det ftraz op for mig, at jeg maatte rette en Tak til den ærede Miniifter, fordi han var fremkommen dermed, om end jeg ganfte vift havde den Mening, at det kun var et lille og et altfor lille Skridt i den rigtige Retning. Naar vi nu alftaa her fe, om jeg faa kan fige, et af de allerførste sociale Forflag, fom ere bragte frem, i alt Fald i nyere Retning, er det ganfte naturligt, at vi et Dieblif komme til at tænke paa, hvad det er, vi ftulle naae, hvad der maa være den ledende Tanke, og jeg tror da, det maa være den, at i vort Samfund, fom det er nu, er der nu vel en faa almindelig Righedftjølelse — kald det Humanitet eller kald det Righedftjølelse — at vi ikke kunne leve her og fe Andre have det faa meget daarligere end vi selv. Vi have en ftjølelse af, at det er paa Tide, at der bliver gjort Noget for at hjelpe paa dem, der have det daarligere, end vi have det, og dertil kommer en faft Overbevisning om, at den gamle